



דברי הכפר



"לא נוכל לשים קץ למלחמות

בין אומות

עד אשר נשים קץ

למלחמה בלבבות האנשים פנימה".

או תאנט

גיליון מס 1879 * כ'ב בטבת תשס"ד * 16 בינואר 2004

כפר-הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il




ימי הולדת

רוי בוסקילה נמרוד פלמה איה כהן (נכדה ר. מרקס)	23/1	שחר משה תושיה (נכד סינה)	18/1
ארנולד בידק דורית רוזנקרנץ אופיר שובל איתמר דוארי (נכד עמית-גרשמן- דוארי) גדעון בר-דוד	24/1	רות גולן (בת 75) ריטה ראובנוב	19/1
		צביה כץ עופר ניצן (נכד) רז לבנקופף (נכדה ר. כהן)	20/1
		בקי ארנברג גאי וגנר	21/1
		חיים מעין עומר כהן אילת וגנר	22/1



ימי נישואין

רובין ודני פורסטר	18/1
אמה (הולדן) ויגאל ניימרק	22/1
ליבי ולן ויטראוב	24/1



נזכור

כ"ד בטבת תשמ"ה (17/1/85) מר עמנואל אייזן
 כ"ח בטבת תשנ"ב (4/1/92) מר דני סטיל
 כ"ח בטבת תשנ"ז (7/1/97) גב' פני נורטון
 כ"ט בטבת תשכ"ט (17/1/69) דוריס לברט

פרורים לשבת בנוסח חורפי

מתחילים להרגיש שמערכת הבחירות מתקרבת. ולמה אני מרגיש כך? כי בתוך עמי אני חי כבר 52 שנה טפו טפו.

השבוע ביליתי ימים שלמים בבית מפאת בריאות לקויה, ואת מרבית שעות היום העברתי בצפייה בערוץ 33- שידורים ישירים מהכנסת. וניתן לראות איך כל חבר כנסת מכוון את דבריו לא לנושא הדיון, אלא לאוזנו של הבוחר. כנסת ישראל בתפארתה.

- זמן הוא דבר יחסי, ומציאות עולה על כל דמיון. רוצים הסבר? בבקשה: ביום ראשון נסעתי לחצור אחרי הצהריים, נכנסתי לאחת החנויות, והיו שם שלושה גברים. לאחר 5 דקות של שיחה, פונה אלי אחד מהם, שלא הכרתי ולא ראיתי בחצור אף פעם, את השניים האחרים הכרתי. אותו בחר שלא הכרתי פנה אלי ושאל אותי מאין אני ואם עבדתי פעם בתל אביב. השבתי בחיוב, והוא שאל האם אני לא זוכר אותו. בתוך שניה נפל האסימון ואמרתי את שמו להפתעתי ולהפתעת הנוכחים. למה מפתיע, כי מאז הפעם האחרונה שראיתי אותו עברו 35 שנים. הייתי אז נער בן 15 ועבדתי בבית מלאכה לרהיטי מתכת, והוא היה מנהל העבודה שלי. מזה 30 שנה הוא חי עם משפחתו באנגליה. לחברים והחברות העובדים במפעל נגלה שאשתו היא ילידת חצור, והיא האחות של דוד, נהג המשאית.

- מסיבות הסילבסטר עברו בשקט ובשלום. לא נרשמו תלונות על אלימות ושתייה מופרזת, וטוב שכך.

- גשמי הברכה היורדים לאחרונה משאירים מקום לאופטימיות, שאולי לאחר כמה שנים של דאגה למצב המים במדינה, נעבור את השנתיים הבאות ללא דאגה, אבל נמשיך לחסוך מים לשנים הבאות.

- ההצבעה בקלפי ביום שישי לקתה בחסר. היה נחוץ רוב של 75% מהמצביעים, וזאת בתנאי שלא ירד מ-90% מהחברים בעלי זכות ההצבעה, שהם כמדומני 173 חברים. רחל, תקני אותי אם אני טועה, שלא היו מספיק חברים בהצבעה, על מנת להגיע לרוב הדרוש, ולכן ההצבעה נפלה. כן, נכון, גם אני לא הלכתי להצביע וברוב חוצפתי אני גם מציע שבהצבעות הבאות, שבהן יהיה דרוש רוב כל כך גדול, יעמידו רכב לרשות הקלפי, ונהגים יסעו ברחבי הקיבוץ ויאספו חברים מהבתים, ממש כמו בבחירות לכנסת. אבל נא לא לתחוב פתקים לכיסים של הבוחרים.

- מעשייה לשבת בהוקרה לשושנה. אי שם בארץ רחוקה בכפר קטן ונידח חי לו זוג צעיר בצריף דל, בקצה הכפר. ערב אחד חזר הגבר מעבודת השדה לביתו וראה שלוש נשים מבוגרות בחצר. הוא פנה

אליהן, ושאל למעשיהן ולשמן. באוויר עלה ריח המאפה, שאישתו מכינה. פנתה אליו אחת הנשים, ושאלה אם אפשר להיכנס לתוך הבית ולנוח קצת. האיש אמר שהוא צריך להיכנס ולשאול את אישתו, רק שיגידו לו מה שמן. אמרה לו האישה שביקשה ממנו להיכנס כי קוראים להן אושר, בריאות ואהבה, והתנאי שלה הוא שהן לא נפרדות, ונכנסות יחד לבית. אמר לה בסדר, נכנס לבית, פנה לאישתו, סיפר לה אודות הנשים בחוץ ושאל אותה האם אפשר להכניס אותן. האישה כעסה מאוד, והתחילה לצעוק עליו כי אין להם מספיק מקום וכיבוד. הוא צעק עליה חזרה והתחילה מריבה גדולה. פתאום נפתחה הדלת והאישה עמדה בפתח ונכנסה פנימה. היא פנתה לזוג ואמרה להם "שלום, שמי אושר".

הבעל נזכר בתנאי שלה, שהן לא נפרדות ומיד נפתחה הדלת שוב ופנימה נכנסה עוד אישה, ואמרה "שלום קוראים לי אהבה". ואושר אמרה לזוג- אתם רואים, איפה שיש אהבה יש גם אושר. והדלת נפתחה שוב, והאישה השלישית נכנסה ואמרה "שלום, קוראים לי בריאות". ואתם יודעים, איפה שיש אהבה ואושר יש גם בריאות. ובנימה אישית זאת נסיים להפעם, ונאחל לכולנו שבת שלום, בריאות, אושר ואהבה אהבה כל הזמן.



כניסת שבת- 16:21

יציאת שבת- 17:32

פרשת השבוע- השלום המדומה עם לוב קדאפי.
השבת קוראים את פרשת "ויחי".

אז שוב שבת שלום, ושיעבור הכל ממול
שבי

הודעה מ"יד שניה,

יש מבחר של מעילים, סוודרים וכו' במצב טוב.
בגדי ילדים במצב טוב מאוד.

להתראות הצוות
קרול ל' ובטי ע'.

תשובה למכתבו של שלמה וויסבקר

אכן כן – בושה וחרפה! לאן הגענו?? לא הגזמת??
שלמה, לצערי הרב, לא כולם מקבלים משכורת גבוהות כמו חברים מסוימים בקיבוץ, לא כולם עובדים במקום עבודה שנותן רכב לעובדיו ללא הגבלת קילומטרים בחודש.

נכון, אתה צודק – החוב הגדול הזה הוא בהחלט מחדל כלשהו, אבל מכאן ועד ללינצ' עליו אתה מדבר... אני חושבת שזה מאד מוגזם.

ישנם חברים שנמצאים בחובות ולא דווקא באשמתם. ישנם המקבלים משכורות "רעב" וכאלה שפוטרו מעבודתם ועדיין צריכים לפרנס משפחה שלמה. ושלמה – הם לא היחידים במדינה. לצערנו אנו שומעים על דברים אלו מידי יום, ואנשים אלו מגיעים לפת לחם וכן, לניתוק החשמל והטלפון ואף לדברים חמורים יותר כגון הוצאת הילדים ממערכת החינוך כי אין באפשרותם לשלם על דברים אלו.

אבל האם עד כאן הגיע גם קיבוץ כפר הנשיא?
האם הצעד הבא שתציע, יהיה להוציא אותם מהבית ושישנו על "הספסל בגן"?
איפה העזרה ההדדית המעטה שעוד נותרה בקיבוץ? אז מה אם הצבענו בעד "רשת בטחון"? זה אומר שכולם מסתדרים עם זה?
בקיבוץ, אפילו לבעלי הכנסות מינימום וגם מתחת לזה לוקחים את כל המיסים. איפה במדינה עושים את זה? מי שמשכר במשכורת מינימום – לא משלם מס הכנסה. כאן כולם משלמים הכל, גם אם לא מקבלים משכורת. נראה לך הוגן? נראה לך שככה אפשר לחיות בכבוד?

אני חושבת שבהחלט צריך להגיע עם חברים אלה להסדר ובהחלט להתנות את ההסדר בתנאים מאוד ברורים, אבל בגבול הטעם הטוב.
אני בטוחה שלחברים אלו לא ממש נחמד לחיות את היוםיום בידיעה שהם כל הזמן בחובות. אנו לא צריכים להוסיף להם עוד עגמת נפש.
צריך לעשות את הדברים האלו בדיסקרטיות, לא לפרסם שמות ולא לנתקם מהחשמל והטלפון. קצת אנושיות.

אני בטוחה שאם יבואו וידברו איתם בהגיון ובצורה נכונה, הדברים יסתדרו.

דורית ב'



עוד מחשבות על חובות

קראתי בשבועות האחרונים את מאמריהם של **שוש סולומון** ו**שלמה וייסבקר** ואני חושבת שיש להם רעיונות מאוד מעשיים וטובים בעניין החובות של חברי המשק.

שוש אשר הציעה לפרסם את שמותיהם ושלמה אשר הציע להפסיק אל בתייהם את אספקת החשמל, ניתוק הטלפון, למנוע אפשרות קניה במרכולית, חדר-האוכל, שימוש ברכב, מכבסה, הפסקת תשלום שכר-לימוד לבתי-הספר, מניעת בתי הילדים מילדיהם ועוד ועוד.

ואני אומרת למה לעצור כאן, מדוע שלא נקבץ את כל בעלי החובות הללו וניתן להם לגור באזור מוגבל.

תנועתם פנימה והחוצה מאזור זה תהיה אך ורק לעבודה וללימודים. יסופק להם לשם מזון מוקצב וכך תהיה לנו בקרה מוחלטת על הוצאותיהם והכנסותיהם.

(נדמה לי כי יש שם לדבר הזה שאיני מצליחה לזכור, אולי משהו שמתחיל בג.).

בנוסף נכריח אותם לעבוד אות קלון על דש בגדם, בכדי שחבר משק שפספס את רשימת שמותיהם שתפורסם ב"דברי הכפר", יוכל גם הוא לדעת במי מדובר.

אולי כך, בהשפלה יומיומית, יחושו אותם בעלי חובות, תמריץ חזק מספיק להחזיר את החוב.

די לציניות.

מכיוון שלא כל חברי הקיבוץ, התמזל מזלם לקבל תמיכה כלכלית מהוריהם שגרים מחוץ לקיבוץ, לא כולם זכו למשכורת שמנה מהמפעל, לפלאפון ורכב צמוד על חשבון העבודה, וילדיהם עודם מצויים בחוק חינוך חובה, כן, ישנם חברים המצויים בחובות כבדים.

אך אל יתהלל חוגר כמפתח. האם מצבכם יהיה כל כך טוב אם כל ילדיכם לכשיגדלו, יעזבו את הקיבוץ וירצו לימודים אקדמאים, חתונה, רכב, ילדים!?!?

להחזרת החובות לקיבוץ חייב להימצא פתרון, אך בטוחני שישנם פתרונות הרבה פחות משפילים והרבה יותר יצירתיים.

ועוד נקודות למחשבה,

יתכן **שלמה**, שאינך מצוי עם התנועה הקיבוצית די שנים בכדי לזכור את אותם ימים בהם היתה משמעות לכך שבחרו דווקא במושג "חבר קיבוץ" בכדי לציין מי הוא השייך לאותו מועדון אקסלוסיבי. בימים בהם, כמאמר המשורר "אנשים אמרו שלום – חבר היה חבר".

"רשת הבטחון" אשר עברה ברוב גדול באסיפה, משמעותה במקרה שמישהו לא הבין, היא שנדאג לחלשים כשיזדקקו לכך.

היו בטוחים שחובותיהם של אותם אנשים אין מקורם רק בחיי בזבז ומותרות, כי אם במצוקות רבות ושונות ולכן הם כעת מעט "חלשים". אם כחברה אין ביכולתנו להכיל את הקבוצה הזו, יתכן שיש צורך ממשי להקיא מתוכנו את כל בעלי הקשיים הפיזיים, הנפשיים, הזקנים שאינם יכולים לעבוד עוד, וכו'.

בכדי למנוע השנות של אותם חובות, אולי כדאי שנטרח ונבין את מצוקותיהם האמיתיות וננסה ליצור פתרון אמיתי ארוך טווח לשינוי העניין.

לבסוף

טיפ היופי.

התבוננו היטב במראה מדי פעם והקפידו לבדוק שלא הפכתם במקרה לאיזה סוג של מפלצת קטנונית ומרושעת....

ואסיים בברכת היו חברים.



השם שמור במערכת

ראו הוזהרתם!!!!

שלום חברים,

רציתי להביא לידיעתכם מקרה שכמעט הפיל אותי בפח ויכול היה לעלות בממון רב: אדם התקשר עם הצעה סבירה למנוי שנתי על "ידיעות אחרונות". הוא שלח בפקס את הטופס המצורף - שכותרתו נראית אמינה לחלוטין, ואתה מתבקש למלא ולהחזיר כדי לקבל את העיתון במחיר מבצע של 70 שקלים לחודש. מאחר ואני כבר מנוי התעורר בי שמץ של חשש - איך זה שבמחלקת המנויים אין את כל הפרטים שלי. האיש מסר לי שמטעמי בטחון (!) הם לא שומרים במאגר המידע את פרטי כרטיס האשראי. נשמע סביר ואף מרגיע!!!! הבנאדם מדבר בנימוס ולא מעורר כל חשד. בגלל התקף פראנויה לא מוסבר אמרתי לו שאתקשר בבוקר למחלקת המנויים ואמסור להם את הפרטים בטלפון. האיש אמר בנימוס "כמובן, אין כל בעיה" ובכך הסתיימה השיחה.

כשהתקשרתי למחלקת המנויים מסרו לי כי מדובר בנוכל, המתקשר מחו"ל, ואף מסרו לי את השם הבדוי בו הוא משתמש (דני דגן) - כך הציג את עצמו גם בשיחה איתי. הוא משתמש בפרטי הכרטיסים לבצע רכישות בהיקף רחב בחו"ל(!!!) הטופס המוחזר כולל את חתימתך, מספר תעודת הזהות וכן שלוש הספרות שבגב הכרטיס, כך שיהיה לך קשה מאד לטעון שלא אתה ביצעת רכישות (טיסות, בתי מלון וכו') כאשר אלה יוזמנו בחו"ל, עם כל פרטיך כולל חתימתך שאותה ניתן להעתיק בקלות מהטופס שהחזרת בפקס.

למענכם ולמען אחרים נא הפיצו הודעה זו והשמרו.

שולמית פרנ

בושה ??? חרפה !!!

קראתי בעניין רב את הכתבה שהופיעה תחת כותרת זהה בשבוע החולף. לאחר שקראתי שוב ושוב הייתי בטוח שנפלה טעות דפוס בעותק שקיבלתי לביתי. אחרת לא יכולתי להסביר לעצמי את העדרה של שורת המחץ לה ראויים פורעי החוק והסדר: **כיתת יורים / כסא חשמלי / זריקת רעל** או לחילופין אחת מארבע מיתות בבית דין המוזכרות בכתובים.

אני מסכים בהחלט: חובות צריך להחזיר. זה לא בסדר שיש חובות ועוד יותר לא בסדר שהעניין לא מוסדר ומטופל בדרך נאותה ומקובלת. מהי הדרך המקובלת? ודאי לא זאת שננקטה בשבועות האחרונים. הנהלה אחראית ויעילה, מונעת מחובות כאלה להיווצר מלכתחילה, וכשאלה כבר נוצרים עושה ככל האפשר על מנת שלא יצאו מכלל שליטה, וגם כזוה לא עוזר פועלת באמצעים דיסקרטיים ו/או משפטיים כדי להסדיר את הטעון הסדר. מה שבטוח, אסור לה להרשות לנהל משפט שדה, בו מושלכים הנוגעים בדבר לזירת

התכתשות רווית דם רע, חשבונות אישים, נקמנות, שמחה לאיד וסתם רוע לשמו. גם אם פה ושם הגזמתי טוב לב אין פה, גם לא דאגה כנה ל"קופה הציבורית".

כל מקרה של מי מבעלי החוב הוא מקרה פרטי, ואינו דומה למקרה אחר. לכן גם הטיפול בו צריך להיות פרטני, יסודי, ממצה, ויחד עם זה, ולא פחות חשוב: **אנושי**.

אני רוצה להזכיר למי שנוח לו בנסיבות הנוכחיות לשכוח.

א. אנו חברי כפר הנשיא חייבים הרבה הרבה מיליונים לבנקים ולמי בעצם לא. זאת גם לאחר שמחקר לנו מהחוב צרור מיליונים מכובד בפני עצמו. למרות שחתמנו על הסדרים כאלה ואחרים, אנחנו מפריים אותם ביודעין חדשות לבקרים! האם מישהו חשב שאולי במקרה עותק מדברי הכפר יגיע לישיבת דירקטוריון של אחד הבנקים להם אנחנו חייבים, והם יחליטו לאמץ את אותם רעיונות נשגבים שהועלו בכתבה כלפינו? וייתכן שיעשו זאת לאחר שיפצו בעלונים המקומיים בחצור הגלילית למשל, שהסיבה לכך שהבנק נאלץ להעלות ריבית ולהקשות ידו, מכיוון שבקיבוץ סמוך חייבים מיליונים ולא משלמים, וכשהם הקיבוצניקים הנוראים ישלמו ייטב לכולם...

ב. לא מעט חברים נהנים מהטבה כזו או אחרת שניטלה בדין או לא על חשבון הקופה המשותפת. הטבה המאפשרת להם לא להיות בעלי חוב, בעוד אחרים נאלצים להתמודד עם הקשיים ולנסות איכשהו לשרוד, גם אם זה ע"י יצירת חוב. ג. למה לא ברוח הדברים להשכיר את המבנה במפעל לטובת מחנה הסגר לעובדים זרים או בעלי חוב? שם יישבו הם וילדיהם שלא יורשו ללמוד ויעסקו בעבודות כפיה עד להחזר חובם ובכלל, נהרוג שתי ציפורים במכה אחת ובה לציון גואל.

זה לא בושה להיות בחוב בזמן כזה או אחר של חיך. זה גם לא כבוד גדול. זו חרפה לרקוד על הדם בראש חוצות.

אני לצערי ולשמחתי איני בעל חוב. לצערי, כי אני איכשהו מצליח לצוף מעל המים למרות כל מאמצי הקהילה (ראה אי קבלת ההסתייגויות האחרונות) להטביע אותי את משפחתי ועוד משפחות כמונו. לשמחתי, כי לו הייתי בעל חוב, לא הייתי רוצה להיתקל במוסדות ואנשים שכך מטפלים בנושא. הייתי מעדיף לטבוע.

רוזנקרנץ אבי



מי אשם!?

אני יושבת לי וחושבת. על כל הרעש וההתנצחויות ביו חברים. הטחת האשמות ועלבונות, כדרך למצוא פתרונות.

וסליחה אני מבקשת, אם מותר לי, אני שמה את כל האשמה על המערכת המנהלית שלנו - אם תרשו לי.

א. אשמה גדולה מוטלת לדעתי על מערכת, שמאפשרת כניסה לחובות כל כך גדולים – אם הם גדולים. עם פרוץ ההפרטה, חייב היה להימנות איזשהו מנגנון פיקוח, שיודיע לחבר – (כמו בבנק) לא רק ע"י רישום על גבי דף תנועות. ע"י שיחה או שיחת טלפון: הודעה על חריגה, מהי תקרת החריגה המותרת לך. ולא לאפשר בכלל להגיע לחריגות בסכומים גדולים. איך דבר כזה קורה בכלל? ככה, יום אחד מתעורר מנהל הקהילה ורואה עשרות אלפי שקלים של חוב? מה, זה קרה בזמן שישן?

ב. תארו לכם שהנהלת הקהילה כן היתה מפרסמת את שמות בעלי החוב, נדמה לי שאז קשה היה יותר לפנות בכתב מאשים, כאשר יודעים למי ממוען המכתב. נראה לי שנושא הסודיות והשמירה על הפרטיות כביכול, מוליד הרבה רכילויות, חצאי אמיתות, וכעסים שלוחי רסן. תראו כמה אנחנו לא אוהבים מכתבים אנונימיים, כתבות אנונימיות. הרבה יותר קל להתמודד עם מי שאנחנו יודעים לפחות בשמו.

ג. הניסיון לערב את החברה ביחס לבעלי החוב הוא ממש לא לעניין. הוא **פסול**. בחרנו ואנחנו משלמים למנהל קהילה ולהנהלת קהילה, שישברו הם את הראש איך להתמודד עם בעלי חוב. כל בעל חוב לפי תמונת מצב. איך שלא יהיה, לא עלינו לדון בעניין זה ובטח שלא מעל גבי העיתון, או דרך מכתבים בתאי הדואר. בכלל ישנו חוק מדינה בעניין בעלי חוב. ויש לנו עורכי דין שאנחנו מפרנסים אותם, אז שיעבדו הם, אם יש כאן בכלל עילה משפטית ו/או שהנהלה לא מסוגלת לטפל.

המצב קשה ומסובך למדי בחברה שלנו, שעברה ועוברת תהליכי שינוי מהותיים ומשמעותיים. עד שהמצב יתייצב ונהיה ככל אזרח פרטי בבית ובעולם, אנחנו ממש לא צריכים שיתנו עוד אבנים בידינו כדי שנזרוק האחד בשני. להפך, אני חושבת שהגיע הזמן שנלמד איך להתלכד מחדש ולמצוא את המחבר בינינו ולא את המחסר. ועל הנהלת הקהילה לשמור עלינו גם בנושא החברתי.

שושנה שרקי

תוכניות כלכליות – עקרונות

הדרך שבה עולים נושאים כלכליים עקרוניים הקשורים בנו – בעלי המניות של כפר הנשיא, מעוררת אצלי דאגה רבה. קיימת התייחסות מאד לא מקצועית מצידנו כציבור בעלי המניות. אחד בא ומבטיח לנו כסף תמורת רעיון של מפעל ואנו ממהרים לאשר את הדבר ברמה העקרונית.

להקשיב מותר וצריך, לאשר מפעל ברמה עקרונית זה עלול להיות מסוכן. למה שלא ניתן ליזמים, גם אלה שמתוכנו, לבדוק ולהביא לפנינו תוכנית סגורה לאישור אחד ויחיד? למה שנאשר דברים ברמה העקרונית?

על העיקרון של מכירת המפעל להמלט, דיברנו בלי סוף (לפני 4 שנים). התווכחנו אם נקבל 15 או 20 מיליון (דולר כמובן שחושב אחרת), אפילו קיימנו דיונים על השימוש בכסף,

ובסוף מתברר שהעסקה לא הייתה שווה אפילו חצי מהסכומים המדוברים ואנו עוד עסקנו בהאשמת אחד את השני בטרפוד העסקה. חברים אף אחד לא אשם בזה. הצד השני פשוט הבין שמה שיש לנו למכור לא שווה כל כך הרבה ולכן ביצע נסיגה טקטית, שקטה, בלי רעשים והאשמות בצד שלו. רק אנחנו עשינו צחוק מעצמנו. אבל כנראה שלא למדנו וזה חבל.

הבה נבחן את שתי ההצעות שעלו לאחרונה ובהן הכוונה לאפשר לגורמים חיצוניים לנהל את ענייניהם בשטח הקיבוץ.

הכנסת מפעל סיגריות לשטח מפעל האלומיניום - המבנה הקיים בשטח 2500 מ"ר יכול להניב שכר דירה של כ-300 אש"ח בשנה (\$2 למ"ר לחודש). אבל, האם מישוהו טרח לבדוק אם המבנה זמין כולו? התשובה כמובן לא מעניינת כי מדברים ברמה העקרונית בלבד ואולי בסוף יש רק חצי מבנה פנוי ואותו עקרון עכשיו שווה רק חצי מהכסף. לגבי ההצעה לכשעצמה – מה אפשר להתנגד להרוויח עוד כמה גרושים? אנחנו רק מדברים על עקרון אז למי חשובים הפרטים?

האם לא ניתן לקבל יותר? למי מיועד הכסף – למפעל או לקהילה? האם הכסף יזרום ישירות למפעל ויקל על התזרים שלו או שיופנה לפנסיה של הקהילה. הרי ברור שהמפעל יזום את המהלך אז מדוע שייתן לקהילה את הכסף שהוא כל כך זקוק לו.

העסקת חברים – כמה חברים באמת יעבדו במפעל סיגריות? האם אנו באמת מאמינים שנוכל לעבוד אחה"צ במפעל הסיגריות? מה העובדים הקבועים יוותרו על שעות נוספות כדי שחברים יכנסו במקומם אחרי שעות העבודה? למה במפעל הבונים זה לא קורה? כחלק מהתנגדותי למהלך זה, ציינתי 4 נקודות, בפני המועצה. ברצוני לצטט אותן כאן:

- (1) אני חושב שמפעל הבונים צריך להתפתח ולצמוח. מתוך הכרות אישית של צרכי המפעל. אני יודע שבעבר נמנענו מלהרחיב את שטח מבני מחלקת הברזים, מתוך ידיעה שמפעל החמרן ייסגר ואז ינוצל השטח שיתפנה. אם נגזר על המפעל להיות מפסיד אז למה לא להשכיר את כל השטח, ואם צופים לו שינוי וצמיחה בקרוב אז למה ממהרים לוותר על שטח כל כך יקר למפעל עצמו. שטח שבו יוכל המפעל לגדול ולהתרחב. העסקה המדוברת היא שעבוד של השטח לטווח ארוך לגורם שמקים פה מערך ייצור, ובונה על העסקת אוכלוסיה מהסביבה. דברים אלו משדרים השקעה לטווח ארוך ומחויבות.

- (2) אני חושב שצריך להשאיר מקום פנוי בשטח הקיבוץ ליזמויות שיצוצו מתוך הקיבוץ, ברור לי שאם המפעל לא יתפתח אנו נפנה יותר משאבים לדברים אחרים.

- (3) אני מתנגד למכור את השטח תמורת 300 אש"ח לשנה (שהם 90 ₪ לחבר לחודש) אנו משלמים סכום דומה כל שנה לשמירה על שטחי מרעה שנמצאים 3 ק"מ מהיישוב, אז על שטח יקר שנמצא בתוך החצר שלנו נוותר?

- (4) אני מתנגד לתנועת העובדים לתוך שטח הקיבוץ, לדעתי אין מקום סביר לתנועה של 90 עובדים חיצוניים עם מכוניות וכל הנלווה. אין שטח חניה מספק. המצאות גורם נוסף זה לא נלקח בחשבון בתכנון שטחי החצר. אין הדבר דומה בכלל למצב שאותם עובדים מועסקים ע"י המפעל שלנו. מתפלא אני על שאנשי מפעל הבונים לא רואים או מבינים את הבעיה שבדבר. הם יסבלו יותר מכולם.

נקודות אלו עלו במחשבה של רגע מאחר וכרגיל הכל דחוף ומחר בבוקר חייבים לתת תשובה! ועוד דבר מעניין – אני עד היום לא יודע מי עומד מאחורי הרעיון. מרכז המשק

נשמע כצינור להעברת הנושא ותו לא. האם זה נציג הבונים? ואם כן למה הוא לא מופיע בפני חברים. איך מגיע היזם הרוסי אלינו?

פרויקט התיירות בצד הדרום מזרחי של המשק (אזור הפארק) -
עוד פעם מוצגת בפנינו תוכנית על הפוטנציאל הענק שיש לפארק. מי חושב ככה – יועץ התיירות שלנו שמקבל הרבה כסף להכין את התוכנית. כבר 3-4 פעמים הוא "נאלץ" להוציא את התוכנית מהמגירה ולהציג אותה בפנינו, אך אל דאגה, הוא את חלקו מקבל כל פעם מחדש (למזלו גם מתחלפים מרכזי המשק מידי פעם). היזמים – כנראה מבינים טוב יותר כי בינתיים הם לא מתדפקים על הדלת שלנו. תוכנית תיירותית בישראל של היום ובעיקר אצלנו היא תוכנית מאד בעייתית מבחינה כלכלית. יזם חכם יניח את ידו על השטח שלנו ויחכה לראות אם הענף מקבל תפנית לפני שהוא משקיע. ואנחנו בינתיים לא נדע אילו הפרעות הזמנו על עצמנו, וכיצד ישפיע הדבר על החיים במשק ועל השכנים שגרים סמוך.

הבה נפסיק לעשות מעצמנו צחוק. אסור לנו להסכים לדון בתוכנית שלא מקבלת פירוט מלא, כולל חוזה, כך שנוכל לקבל תשובות והסברים. רק אז נחליט אם זה מתאים לנו. בואו לא נתפתה לאשר תוכנית מסגרת ברמה עקרונית. אנחנו אסיפה של בעלי מניות – מגיע לנו היחס המתאים.

אורי אדלשטיין.

אין עשן בלי אש...

בניגוד להרגלי בשנים האחרונות ובעצם מאז ומעולם, אני מבקש הפעם להסתתר מתחת לחסות הנעימה של עילום שם. מי שיקרא עד הסוף יבין גם למה...

ישבתי באותה ישיבה של מועצת החברים בה נתנו בסופו של דבר את האור הירוק להמשך גלגול נושא "מפעל הסיגריות". ישבתי צבטתי את עצמי כלא מאמין למשמע אוזני. נתנו אור ירוק להחלטה, שבעיני, שווה לביטוי שטוהה בית המשפט העליון: דגל שחור! ומכיוון שקרוב אני לעולם הכדורגל אני מרשה לעצמי להשתמש בביטוי שרווח במגרשים ולפנות אליכם בדקה התשעים בתוספת זמן פציעות, ולפני שאנחנו מעשנים את עצמנו לדעת, אני קורה לכל מי שהמצב הכלכלי הקשה והאיום, לא שרף עדיין את כל התאים האפורים במוחו, לעשות ככל שביכולתו כדי לסכל את הרעיון ולהיפרד כידידים.

שיהיה ברור: לא עניין הסיגריות מדיר שינה מעיני. מי שרוצה לעשן שיבושם לו. זה לא העניין. (בעיניי מפעל ל"מרמייט" לא פחות חמור אבל מה אני מבין... סתתתתתתתם... בדיחה אחרונה (לכתבה). אני לא מצליח להבין איך בפתחת האלף השלישי למנינם, אנחנו מכניסים דרך הדלת הראשית את העולם השלישי לחצרנו, ועוד רואים בזה ישועה וחזון.

"חמישים דרכים (סיבות) לעזוב את אהובתך" (fifty ways to leave your lover) שר בזמנו פול סימון, ואני רוצה לציין לפחות תריסר סיבות מדוע על כולנו לעזוב את האהובה המפתה שנכנסה לחיינו ככה פתאום בשעת דמדומים. לעת בלותנו לא מכאן תבוא לנו עדנה.

א. אף אחד מאתנו לא יודע מאין ומי עומד מאחורי הכסף שמגיע מחו"ל לצורך הפרוייקט. בעצם כולנו יודעים. אנחנו קוראים ושומעים על זה כמעט יום ביומו בעמודי החדשות. אין עשן בלי אש..

ב. אף אחד לא משקיע \$10,000,000 (כמעט 50 מיליון שקל למי שמתקשה בחישוב) במקום שהוא לא ממש ראה ולא ממש בדק) אלא אם כן הוא מבין היטב את הסעיף הקודם.

ג. מי שכן משקיע סכום כזה, אי אפשר יהיה בחיים לשכנעו לעזוב את המקום, אלא תמורת סכום כפול לפחות..

ד. תמורת סכום כזה אפשר לקבל בלפחות 10 אזורי תעשיה מורשים ומסודרים תנאים הרבה הרבה יותר טובים מאשר אצלנו.

ה. בחרו בנו לא בגלל ציונות או שיש לנו עיניים יפות. אין לנו לצערי לא מזה ולא מזה. למה בחרו בנו? חזור לסעיפים א ו ג'.

ו. תמורת 10 מיליון דולר אפשר היה לקנות לצערי את כל מפעל הבונים, ואולי גם לקבל עודף, ולא רק להשכיר בחצרו מבנה לשם הקמת מפעל.

ז. מי שבונה מפעל בהשקעה כזו וטוען שבשכר דירה הגבוה בשמונים סנט למטר (בחישוב שנתי עוד כ-120,000 ₪) מפסיד כסף, לא הכין כראוי את

ח. שיעורי הבית. השקעה של הסכום באפיק סולידי בבנק תיתן רווח מובטח גבוה יותר.

ט. מי שבונה מפעל המבוסס כולו על משכורת מינימום לעובדיו שיעבדו במקום 24 שעות סביב השעון, בונה מפעל המתאים לעולם השלישי.

י. החוקים בעולם השלישי ידועים היטב לבעל המאה. תמיד ניתן למצוא פועלים שיסכימו לתת יותר ולקבל פחות. כשנבין זאת יהיה מאוחר. (ראה סעיף ג').

יא. מי מכם היה רוצה לעבוד שם, או מאחל למי מבני משפחתו שזה יהיה גורלו? לחילופין מי היה מוכן לקנות מכונת (או קופסת סיגריות) לאחר כל כך הרבה סימני שאלה.

יב. ומה אם במקום המפעל הנ"ל יוצע לנו שהמקום ישמש רק כ"חצר גרוטאות לפסולת תעשייתית" ותמורת סכום אפילו יותר גבוה כמקובל באי אלו מקומות בעולם השלישי.

יג. ועוד לא דיברנו על תשתיות, על איכות סביבה, על איכות חיים, כמשאב האחרון שעוד נותר בידינו ואנו סוחרים בו ככלי אין חפץ בו.

יכולתי להמשיך עוד שעה ארוכה ולעבור במנייני גם את פול סימון קשישא, אך השעה מאוחרת תרתי משמע, וצריך לסיים.

שלא יובן שלא כהלכה. איני מזלזל כלל ועיקר בסכום שנראה שאפשר לקבל מהעסקה. 300,000 ₪ הם סכום ראוי להתכבד בו, אך לא כך. שכרנו ייצא בהפסדינו. סכום כזה

למשל אנו מוציאים בשנה על הניהול העסקי המפואר שלנו. לא עסקים כאלה דרושים לנו.
ותחשבו על זה...

אבי ר.